

KỂ LẠI CÂU CHUYỆN LÀM EM CẢM ĐỘNG

1. Lập dàn ý kể lại một câu chuyện làm em cảm động

a. Mở bài:

- Giới thiệu về một câu chuyện làm em cảm động

b. Thân bài:

- *Kể lại một câu chuyện làm em cảm động*

+ Thời gian xảy ra câu chuyện.

+ Địa điểm: diễn ra câu chuyện.

+ Câu chuyện có điểm gì đặc biệt.

- *Tại sao câu chuyện đó làm em cảm động*

+ Nêu nguyên nhân

+ Em nêu cảm nghĩ về câu chuyện.

c. Kết bài:

- Bài văn kể lại một câu chuyện làm em cảm động

2. Viết một đoạn văn ngắn kể lại câu chuyện làm em cảm động

Tuổi thơ của bố rất khó nhọc. Những lúc rảnh rỗi, bố thường kể cho tôi nghe về những ngày thơ ấu vất vả ấy. Những chuyện đó bao giờ cũng khiến tôi vô cùng xúc động. Qua đó, bố đã dạy cho chúng tôi nhiều bài học nhưng câu chuyện về đôi giày của bố đã để lại cho tôi ấn tượng sâu đậm. Ngày còn đang đi học, bố chịu nhiều thiệt thòi hơn so với chúng bạn. Biết gia đình mình nghèo nên không bao giờ bố đua đòi theo chúng bạn. Bố luôn chịu khó học tập. Về nhà, bố giúp đỡ ông bà những công việc ở nhà. Một hôm, bà đưa bố đi chợ chơi. Khi đi qua cửa hàng bán giày, bà muốn mua cho bố một đôi giày mới. Đôi giày của bố đã cũ quá rồi. Dù rất thích có đôi giày mới nhưng bố nghĩ đến cảnh ông bà lại phải tiết kiệm hơn, chịu nhiều vất vả hơn, bố lại không đành lòng. Bố bảo: "Con không thích đôi giày ấy đâu. Giày của con nhìn cũ thế này thôi nhưng vẫn còn tốt lắm". Bố kéo tay bà nội đi qua cửa hàng giày. Để mua được đôi giày đó, bố đã dành dụm và tích góp tiền trong suốt ba tháng trời. Ngày nào cũng như ngày nào, không quản nắng mưa, bố vất vả làm việc. Bố đã biết tự mình lao động, dành dụm để mua đôi giày mới. Đó là một bài học giúp bố hiểu thêm giá trị của sức lao động.

3. Kể lại một câu chuyện làm em cảm động - Bài tham khảo số 1

Trong cuộc sống em đã được chứng kiến rất nhiều câu chuyện cảm động. Đó là những chuyện gọi lên tình thương yêu và sự đùm bọc của con người. Nhưng có lẽ chuyện làm em cảm động nhất lại đến từ một lần em được chứng kiến tình thương yêu của mẹ con bầy chim sẻ.

Ngày xưa, lúc em còn học lớp ba, em ham chơi lắm. Trò gì của lũ trẻ ở nông thôn em cũng đều biết cả nhưng trò mà em và anh Tùng (anh trai của em) thích nhất là trò bắt những đàn chim sẻ về nuôi. Nuôi để làm gì ư? Chẳng để làm gì, chỉ nuôi cho thích. Thú thực đã không ít lần mãi vui em đã bỏ đói khiến những con chim sẻ chết thật là tội nghiệp.

Hôm ấy không biết thế nào mà chỉ sau mỗi buổi trưa anh Tùng đã mang về cho em hai chú chim non vừa mọc xong lông cánh. Hai chú chim non rìa mỏ còn vàng rộm, đúng đến lúc tập chuyền trông đến là thích mắt. Em bắt hai chú chim non đem thả vào lồng nhưng chúng cứ bay loạn xạ và kêu nháo nhác. Hơn một ngày chúng chẳng chịu ăn gì, cứ vỗ cánh phành phạch và tìm đường trốn chạy trong tuyệt vọng. Hình như một chú chim đã bắt đầu mệt mỏi, nằm im ở góc lồng, mắt lim dim. Đồ chúng ăn mãi không được, em tức quá bỏ đi chơi. Buổi tối đi chơi về muộn em cũng chẳng để ý. Ăn cơm xong em leo lên giường ngủ sớm. Sáng hôm sau tỉnh dậy em thấy ngại vô cùng. Hình như hai chú chim non đang hấp hối, nhưng biết làm sao bây giờ, chỉ còn mười lăm phút nữa là vào giờ học.

Buổi học hôm ấy thật dài. Trên đường về, em tin chắc hai chú chim non đã chết. Nhưng không ở trong lồng kia hai chú chim non đang nhảy nhót, ở trong lồng em còn thấy có con cào cào bị ăn dở dang. Chưa kịp hiểu tại sao thì em lại thấy một chú sẻ già cứ chao đi chao lại trên đầu, miệng kêu riu rít. Em chợt nghĩ ra chắc đó là chim sẻ mẹ.

Buổi chiều em cho hai chú chim ăn nhưng chúng lại không ăn và chỉ vỗ cánh bay phành phạch. Sáng hôm sau em lại đến trường và lại thấy hai chú chim non đang chờ chết. Nhưng kỳ lạ! Buổi trưa về hai con chim sẻ lại khoẻ mạnh rất giống hôm qua và ở trên kia chim sẻ mẹ vẫn kêu riu rít như giận dữ như van lơn. Em bắt đầu hiểu chuyện. Lũ chim non quyết định không ăn bởi nếu không được tự do, chúng thà chịu chết còn hơn. Còn chim sẻ mẹ, một mặt dỗ dành an ủi các con, mặt khác cứ riu rít kêu cầu mong em thả bầy con của nó. Khi đã hiểu ra, em quyết định mở cánh cửa lồng. Ba mẹ con đàn chim sẻ bay tung nhưng còn lộn qua lộn lại ba vòng trước khi bay mất không bao giờ trở lại.

Từ ngày ấy không bao giờ em chơi chim sẻ nữa. Không ngờ mẹ con loài vật bé nhỏ kia đã dạy cho em rất nhiều điều. Trong đó điều quan trọng nhất là sự thương yêu đùm bọc lẫn nhau và hơn nữa, khát vọng tự do luôn là khát vọng vĩnh viễn của muôn loài.

4. Kể lại một câu chuyện làm em cảm động - Bài tham khảo số 2

Nhà tôi ở vùng ngoại ô Hà Nội, ngôi nhà nhỏ vì thuận tiện bán buôn nên có mở một cửa hàng tạp hóa và bán nước giải khát, nước mía. Cũng chính vì vậy mà tôi đã có cơ duyên gặp một người mà có lẽ câu chuyện, cuộc gặp gỡ với người đó cả đời tôi không thể quên.

Trưa nay đang dọn cửa hàng chuẩn bị về nhà thì có một ông cứ đứng trước cửa hàng nhìn nhìn thậm thụt ngó vào. Cứ thấy ông đứng đó chần chừ một lúc lâu, tôi mới chạy ra hỏi “Ông mua gì thế ạ?”. Ông ấy tèm nhèm nhìn lại tôi rồi trả lời lập bập “Còn bán nước mía không cô? Cô..cô bán cho cốc nước mía, ít thôi cô ạ”.

Ban đầu cũng ngại không muốn bán vì máy xay mía dọn vào cả rồi, dây dựa cũng rút ra hết cả. Nhưng nhác trông bộ dạng của ông, tôi không đành lòng, khuôn mặt già nhăn nheo méo xệch tủa mờ hôi trong cái thời tiết đổ lửa, cái áo may-ô mỏng manh cấu bẩn trộn màu đất, cái quần đen ống thấp ống cao, đôi chân đất dẫm trên nền bê tông nóng sôi như chảo dầu và trên lưng vác ba bốn cái túi to nhỏ linh tinh. Tất cả đã vẽ ra cái chân dung xập xệ, nhàu nhĩ giữa nền trời nóng như rang của trưa hè. Vậy là tôi lại lạch cạch cầm lại máy, đập đá và chặt mía xay cho ông cốc nước.

Xay xong, đưa cốc nước mía cho ông, ông vội vội vàng vàng đón lấy. Tôi nhận ra thêm hai ngón tay bị cụt một đốt. Ông cuống cuống uống liền một hơi, bàn tay cầm cốc run run, nước sóng trào ra ngoài đổ vào cái áo mỏng manh tội nghiệp. Tôi bảo ông uống từ từ thôi, hết cháu lại rót tiếp. Ông cười móm mém bảo với tôi “Mía ngọt ngon quá cô ạ, nhà cháu mới từ Kẻ Bá xuống đây xem có ai thuê gặt không. Nhưng ai cũng chê cái thân già này cả, chốc nhà cháu lại vào Gối xem thế nào...”. Tôi cười bảo ông vào ngồi quạt nghỉ một lúc, uống cốc nước cho đàng hoàng đã rồi đi. Tôi cũng quên mất việc dọn hàng đang dở dang, ngồi xuống cùng ông, không biết bắt đầu thế nào mà ông cứ kể những câu chuyện của ông, còn tôi ngồi lắng nghe mãi miết không thôi. Lần đầu tiên, tôi nghe một người lạ kể chuyện chăm chú đến vậy.

Ông kể quê ông ở một vùng nào đấy xa chỗ này, tận Hòa Bình. Rồi duyên nợ thế nào theo người ta làm thuê đến đây, ngót nghét năm chục năm rồi. Ngày xưa đến đây cái nhà không có, đi làm thuê cho nhà người ta, nhà nào thương thì cho ở lại, không thì cứ màn trời chiếu đất, lấy gạch làm gối, bạt mùng lá chuối làm chăn sống qua ngày. Có lúc tưởng không sống nổi vì đói, không ai thuê, áy thế mà vẫn sống tốt. Ông cười xuề xòa. Vừa lắng nghe, trí tò mò khiêu khích tôi “Thế ông không có vợ con gì ạ?”. Ông móm mém trả lời “Ồi chao, ngày xưa nghèo không ai người ta ưng cô ạ. Mà nhà cháu ăn bữa sáng lo bữa tối sao dám mơ tới người ta. Trước ở một mình cũng neo người lắm, giờ có thêm thằng con trai nuôi cô ạ. Thằng cu con cũng mất bố mất mẹ từ nhỏ, giờ nó đi chạy công cho người ta hết chỗ nợ chỗ kia. Nó có hiếu lắm, bầu nhà cháu không phải đi làm gì cho mệt cả, già yếu rồi, ở nhà thôi. Nhưng mà nhà cháu mặc kệ, cứ đi kiếm đổi ba đồng cho nó chỉ vàng lấy vợ”. Xong cái đoạn, ông lại thờ dài xa xăm “Thằng cu con nó sắp tuổi lấy vợ, hăm tư hăm năm rồi bầu ưng ai thì bầu đi nhưng mà nó cứ tủi cái phận nhà nghèo. Đấy nó lại như nhà cháu ngày xưa...”. Ông cứ thế kể, lúc tự hào, khi buồn bã, lúc đứt quãng run run lập bập, khi lại ập tới những mong đợi. Những câu chuyện về thằng cu con, về hai đốt ngón tay bị cụt do làm công, cả những cái chuyện tí mù khơi đâu đâu. Tôi cứ yên lặng lắng nghe, những câu chuyện của người già miên man, dai dẳng khó dứt quá. Dường như khi họ tìm được người chịu lắng nghe, họ sẵn sàng nói hết tất cả về cuộc đời mình.

Ông nhắc về quê ông, tôi hỏi “Bao năm nay có bao giờ ông muốn về lại thăm quê không ông?”. Ông ngưng một lát xa xăm “Có chứ cô, xa mấy vẫn phải về quê. Nhà cháu bầu thằng cu con rồi, bao giờ sắp chết nhà cháu bầu nó đưa về. Dưới nhà còn mảnh đất rau không bán, để dành bao giờ chết còn có chỗ mà chôn cô ạ. Tiền đám ma nhà cháu cũng chuẩn bị xong hết rồi, khỏi làm tội thằng cu con”. Nghe ông kể đến đây, mấy cái suy nghĩ lùng bùng bên tai tôi, những con người khác khổ, khi sống không trọn vẹn miếng cơm manh áo, nhưng lại chuẩn bị cái chết cho mình thật chu toàn. Vậy ra làm sao?

Cứ như thế cho đến lúc quá trưa, ông đứng dậy lần mò giờ túi tiền ở bụng lấy ra 10 nghìn đưa tôi rồi hỏi “Nước mía mấy đồng hả cô, cô cho nhà cháu uống nhiều quá”. Tôi bảo với ông “Cháu không lấy tiền nước mía đâu ông ơi, ông kể chuyện cháu nghe coi như là trả tiền rồi”. Ông vội vàng xua tay từ chối “Chết, nhà cháu phiền cô là có tội chết, cô lấy tiền đi”. Tôi

vẫn nhất quyết không nhận tiền từ ông. Thế là ông mở một trong mấy cái túi mang theo, lấy ra 5 quả mận dúi dúi vào tay tôi “Thế cô ăn đi lấy thảo nhà cháu không phải tội lắm”. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng cũng vui lòng nhận mấy quả mận. Ông chào tạm biệt rồi bước ra khỏi cửa hàng nhà tôi, tôi trông theo mãi dáng làm lũi tan dần trong cái nắng thiêu đốt của mùa hè...

www.eLib.vn